

Este biruința posibilă fără Nuntă?

Vineri, 25 septembrie 2009

Gili Cârstea

Deseori sunt admonestat că poziția noastră asupra scopului etern al lui Dumnezeu descurajează pe frați să se pregătească și să biruiască păcatul *acum*, și că evenimentele finale îi vor surprinde nepregătiți. Ei se tem că eliberarea de păcat prin părtășia de natură divină, în momentul Nunții Mielului, este „cioara de pe gard,” și că este mai precaut să nu dea „vrabia din mână” a biruinței și eliberării de păcat aici, acum.

Aceste temeri demonstrează că poporul nostru nu a înțeles nici până în ziua de azi natura păcatului și starea omului de după căderea lui Adam. Declarațiile ancestrale ale Scripturii, că pardosul nu-și poate schimba petele și că etiopianul nu-și poate schimba pielea (Ier 13:23), nu reușesc să ne convingă de imposibilitatea vieții biruitoare în starea de despărțire de Dumnezeu pe care o moștenim de la Adam.

Pavel a încercat imposibilul, în epistola către Romani, să ne convingă de acest lucru, dar nu este luat în serios. Nu credem că ne aflăm sub controlul total al legii păcatului și morții, și că sub această dictatură nu există viață fără păcat oricât ne-am dori noi acest lucru. Biserica face eforturi disperate spre a domestici legea păcatului și a morții, să o aducă la masa negocierilor, să o convingă să împartă jurisdicția cu legea lui Dumnezeu, să ne permită o mai largă autonomie în neprihănire. Suntem stimulați, îndrumați și chiar amenințați să păcălim legea păcatului și a morții; și ea se lasă păcălită, atâta timp cât nu dorim înlocuirea ei. Ne face bucuria să mai închidă un ochi la evlavia noastră fără putere, ne lasă să ne mai jucăm de-a religia, atâta timp cât nu solicităm alungarea ei.

Deși nu recunoaște, biserica rămășiței este prinsă în acest elan nebunesc de a lustrui vasul de lut gol, de a împodobi morminte goale. Degeaba. Nicio generație nu a reușit acest lucru, pe această cale, nici măcar cu un singur individ. De când templul inimii lui Adam a rămas pustiu și slava a dispărut, nimeni nu a reușit să scape din ghiarele legii păcatului și a morții.

Cât va mai continua această autoflagelare? Cât timp ne vom înverșuna să lucrăm acolo unde Dumnezeu nu lucrează? Istoria țipă la urechile noastre că nu așa se poate trăi în neprihănire, dar nouă nu ne pasă, convinși că odată tot vom reuși ceea ce toți ceilalți nu au reușit.

Dacă Dumnezeu socotea că putem trăi în neprihănire despărțiți de El, ne-ar fi spus-o explicit. Dacă aștepta de la noi să biruim păcatul fără ca natura umană să fie unită cu natura divină nu mai era nevoie de vasta și enorma desfășurare de forțe din jurul Sanctuarului milenar. Toată doctrina Sanctuarului se poate condensa într-o singură ecuație: Omenescul unit cu divinul nu comite păcat.

Orice altă soluție este falimentară, așa cum a dovedit-o istoria.

Iată un pasaj elocvent la acest subiect:

„Hristos a venit pe pământ, luând omenescul și stând ca reprezentant al omului, spre a dovedi în marea controversă cu Satana că omul, așa cum l-a creat Dumnezeu, conectat cu Tatăl și cu Fiul, poate asculta orice precept” (7 BC 925).

Observați? Omul poate asculta de cerințele legii doar dacă este conectat la izvorul vieții; aceasta este demonstrația făcută de Hristos. El nu a demonstrat că omul poate trăi fără păcat chiar dacă este deconectat, despărțit de Tatăl.

Există o mulțime de declarații inspirate care exprimă scopul lui Hristos, acela de a arăta că „doar fiind conectat cu divinitatea poate omul să țină legea lui Dumnezeu” (ST, 10 dec 1896). Iată câteva dintre ele:

- Aceasta este singura cale:

„În Hristos, divinul și omenescul erau unite, și singura cale prin care omul poate fi biruitor este în a deveni părtaș de natură divină... Divinul și umanul sunt unite în cel care are Spiritul lui Hristos” (YI, 30 iun 1892).

- Oricine poate trăi ca Hristos:

„Hristos este standardul final de caracter pe care îl poate atinge oricine, devenind părtaș de natură divină” (YI, 18 oct 1894).

- Viața lui Hristos este o demonstrație a scopului lui Dumnezeu:

„Istoria zilnică a vieții pământești a lui Isus este raportul exact al împlinirii scopurilor lui Dumnezeu pentru om. Viața și caracterul Său erau o descoperire, o reprezentare a desăvârșirii de caracter la care poate ajunge omul devenind părtaș de natură divină, biruind lumea prin conflict zilnic. Isus a luat natură omenească pentru ca să poată lucra cu natura omenească, și să-l aducă pe omul căzut peste prăpastia pe care fărădelegea a produs-o între Dumnezeu și creaturile Sale” (YI, 30 mart 1893).

Dacă părtășia cu natura divină este „singura cale,” iar istoria a demonstrat că toate celelalte căi sunt falimentare, ce sens are să tot înhămăm poporul la acest

proiect nebunesc al biruinței fără părtășia de natură divină? Dacă Hristos a biruit doar datorită faptului că era „plin de toată plinătatea lui Dumnezeu,” cum ne imaginăm noi că vom birui fără acea plinătate? Dacă unirea cu natura divină este singura cale, de ce umblăm noi pe alte căi? Ce sperăm să obținem?

Dumnezeu ne cheamă la Nuntă, singurul loc și timp unde se oferă haina albă pierdută în Eden. Refuzul nostru de a accepta acest scop etern al lui Dumnezeu este singurul lucru care împiedică revenirea lui Hristos și prelungește inutil marea controversă.